

Nije potrebno da kamere prate Isusov dolazak. Najveći događaj svetske istorije, svi ljudi doživeće „uživo“. Isus će za svakog biti vidljiv. To ne važi samo za svetsko stanovništvo koje će živeti u tom vremenu, već za sve generacije ljudske istorije. I svi čitatelji ovog članka biće tu. Onda stoji samo još jedno pitanje za debatu: kojoj grupi ja pripadam? Gomili spašenih ili izgubljenih?

Isus se vraća iznenada: „*Jer kao što munja izlazi od istoka i sine do zapada, tako će biti i dolazak Sina Čovečjega*“ (Matej 24,27). U jednom jedinom trenutku videće se istovremeno na celoj zemlji. U koje doba dana će to biti? Odgovor nalazimo u Luki 17,34: „*U onu noć dva će biti na jednoj postelji, jedan će se uzeti a drugi ostaviti.*“ Znači biće noć!? A dva stiha kasnije piše: „*dva će biti na njivi* [situacija dana!], *jedan će se uzeti a drugi će se ostaviti.*“ Meni nije poznato, da li je pronalazač Amerike Kolumbus poznavao ove tekstove. Mogao je iz ovog da izvuče sledeći zaključak: ako se Isusov povratak dogodi u jednom jedinom trenutku, a Biblija to opisuje kao situaciju koja se ujedno događa u toku dana i u toku noći, onda je to samo na jednoj kugli moguće. Znači, mogu da jedrim na zapad i ipak stižem na istok. Vrlo je zanimljivo da je Evangelista Luka ovo pisao u vremenu, kad ljudi još nisu znali da je zemlja okrugla.

Ova dva stiha pokazuju još nešto bitno. Kod povratka Isusa dogodiće se podela ljudi u dve grupe: razlikovaće se primljeni i odbačeni. Time se otvara pravi problem čovečanstva. Samo je jedno pitanje važno: da li pripadam spašenima ili izgubljenima?

Da li je već odlučeno?

Bog je stvorio sve ljude kao ličnosti koje poseduju slobodnu volju. To nas jasno odvaja od životinja. Slobodna volja dozvoljava obe stvari – da se odvojimo od Boga ili da mu se približimo. Bog je u Hristu sve učinio da nam pokaže put u Carstvo nebesko. Ipak, Biblija upozorava i upečatljivo napominje, da neće svi poći putem spasenja. Šta bi Bog tu mogao uraditi? Ako bi nam oduzeo slobodnu volju, onda bi nam oteo ličnost; bili bi ljudi, marionete ili roboti, koji bi samo odradili određen program. Volja je, kako u ovom, tako i u onom svetu, važan

elemenat ličnosti. Zato naše večno prebivanje zavisi od toga, koju ćemo odluku doneti.

Da li smo se spremili na taj dan koji dolazi? U priči o deset devojaka nas Isus upozorava da se spremimo. Navodi nas na razmišljanje: svih deset su bile „vernice“. Čvrsto su verovala da će se svadba održati! Ipak, nisu sve postupale po svom uverenju, jer su samo pet od njih dostigle cilj. Nespremna Isus kaže: „*ne poznajem vas!*“ (Matej 25,12). Time su propustili celu večnost. Došlo je, kako je jednom rekao Hajnrih Kemner (Heinrich Kemner): „čovek može i spavajući da stigne u pakao!“ Herman Becel (Hermann Bezzel) je ubedljivo upozoravao: „čovek može da oguli crkvene klupe sedeći na njima i ipak da ode u propast.“ „Vernici“ koji samo potvrđuju činjenice, a ne primenjuju ih na svoj lični život, stavljaju večan život na kocku.

Sve tri ili nijedna

Svake godine mnogo ljudi rado slavi Božić. Često ostane na tome. Ali ove tri stvari (Božić, krst i kruna) su nerazdvojne. Isusu pripada Božić njegovog otelovljenja, krst njegovih muka sa konačnom pobedom vaskrsenja, ali i kruna njegovog carstva, što će pri njegovom povratku svakome postati očigledno. To je od početka bio Božiji plan spasenja iz prakatastrofe ovog sveta. Poslednja katastrofa koju će ljudi bez Isusa doživeti, je pakao. Nažalost će ona više ljudskih života koštati nego sve katastrofe istorije, i ta smrt će trajati večno! Ipak, za Božić, i ne samo tada, Bog nas lično pita da li hoćemo da prihvatimo poklon „Božić, Krst i Krunu“. Recite „da“, prihvatite opraštanje greha kroz Isusa Hrista, i učvrstite to u molitvi. Vaša molitva bi mogla zvučiti ovako:

„Gospode Isuse, pročitao sam danas da jedino kroz Tebe mogu da odem na nebo. Ja želim da jednog dana budem sa Tobom na nebu. Zato, spasi me od pakla gde bi trebalo da odem zbog svih svojih grehova. Jer Ti me toliko voliš da si na krstu za mene umro i tamo platio kaznu za moje grehe. Ti vidiš svu moju krivicu - od detinjstva do danas. Ti poznaješ sve moje grehe, one kojih sam svestan, ali i one koje sam već odavno zaboravio. Ti poznaješ svaki nemir srca moga. Pred Tobom sam kao otvorena knjiga. Takav kakav sam ne mogu doći kod Tebe na nebo. Molim Te, oprosti mi grehe, zbog kojih mi je od srca žao. Dođi sada, Bože, u moj život i obnovi ga. Pomozi mi da odbacim sve što pred Tobom nije ispravno i pokloni mi nove navike koje su pod Tvojim blagoslovom. Otvori mi prilaz do Tvoje reči, do Svetog Pisma. Pomozi mi da shvatim šta želiš da mi kažeš i daj mi poslušno srce da radim to što je Tebi po volji. Odsada, pa zauvek, budi Ti moj GOSPODAR. Želim da Te sledim, pokaži mi put po kome treba da idem u svim oblastima mog života. Hvala Ti što si mi molitvu uslišio, što sada smem da budem dete Božije koje će jednog dana biti sa Tobom na nebu. Amin.“

Direktor i profesor u. p.
Dr. Inž. Werner Gitt

Naslov originala: "Krippe, Kreuz und Krone"
Homepage autora: www.wernergitt.de
Prevod na srpski jezik: Santina Kostić
Naslovna slika: Elise Kristijan

Missionswerk DIE BRUDERHAND e.V.
Am Hofe 2; 29342 Wienhausen, Germany
Tel.: +49 (0) 51 49/ 98 91-0 Fax:-19; Homepage: bruderhand.de
E-Mail: bruderhand@bruderhand.de
© 2009; Missionswerk DIE BRUDERHAND e.V. Serbisch (lateinisch 1), Nr. 1010

Božić, Krst i Kruna

Prakatastrofa

Katastrofe redovno pustoše po našem svetu: U decembru 2004 stradalo je oko 160 hiljada ljudi u cunamiju, brodolom Titanika koštao je 1522 života, a drugi svetski rat je ostavio iza sebe 50 miliona mrtvih. Međutim, prakatastrofa se dogodila kroz greh u Edemskom vrtu. Ona je uzrok za sve ostale katastrofe koje su ikad nanete zemlji. Greh je doneo razdvajanje čoveka od Boga. Ali bez Boga čovek upada u vrtlog večne izgubljenosti. Kad bi Bog propustio samo jedan jedini greh u nebo, onda bi se i tamo uvukli beda i smrt, a to Bog neće.

Bogu lomi srce činjenica da su se ljudi, koje je On stvorio i koje voli, okrenuli od njega. Jer sa time su sami izabrali smrt. Jedna poslovice kaže: „protiv smrti nije nikla još nijedna lekovita biljka.“ Pa čak ni između bilja Edemskog vrta! Ali, možda ima Bog neko sredstvo!?

Božija pomoć - poslao je svog Sina

Bog je imao još u Edemskom vrtu plan za spasenje, koji je najavio – iako još prikriveno – odmah posle pada: „**I još stavljam neprijateljstvo između tebe i žene i između potomstva tvoga i potomstva njenoga, ono će ti na glavu stajati a ti ćeš ga u petu ujedati**“ (1. Mojsijeva 3,15). U skoro beskrajnom redu proročanskih izjava uvek se iznova napomenjuje dolazak Spasitelja, npr:

- „**Vidim ga, ali ne sad, gledam ga, ali ne izbliza, izaći će zvezda iz Jakova i ustaće palica [= znak vlasti] iz Izrailja**“ (4. Mojsijeva 24,17).
- „**A ti, Vitlejeme Efrato, ako i jesi najmanji među kneževima Judinim, iz tebe će mi izaći onaj koji će biti gospodar u Izrailju, kome su izlasci od početka, od večnih vremena**“ (Miheja 5,2).

Konačnu objavu Spasitelja je preneo Anđeo, kada je Josifu objavio rođenje i ime nebeskog deteta: „**Josife, sine Davi-**

dov, ne boj se uzeti Mariju ženu svoju; jer ono što se u njoj začelo od Duha je Svetoga. Pa će roditi sina, i nadeni mu ime Isus; jer će on spasiti narod svoj od greha njihovih“ (Matej 1,20-21).

U toku istorije mnogo ličnosti se istaklo i prošlo svetskom binom: carevi i kraljevi, pesnici i filozofi, gurui i čarobnjaci, dobri i zli. Ali, Boga svet nikad nije video – dok nije došao Božić. Dete u jaslama nije takav Bog, kao što su ga zamišljali Grci na Olimpu ili Germani u Valhali. On je jedini koji je mogao reći: Ja sam Stvoritelj, kroz koga je sve postalo (Jovan 1,1+3); „**Ja sam istina**“ (Jovan 14,6), „**Ja sam pastir dobri**“ (Jovan 10,11), „**Ja sam vrata**“ [ka nebu] (Jovan 10,7).

Koji put je izabrao da dođe na svet? Da li je došao sa bubnjevima i trubama ili sa galamom grmljavine? Da li je došao sa nebeskom vojskom? Ne! Bog je izabrao neudatu ženu iz Izrailja – Mariju -, koju je pomilovao, da rodi Božijeg Sina svetu. Time je iznenadio i Jevreje, koji su o svom Mesiji imali na primer sledeće proročke reči u ušima: „**Evo, car tvoj ide tebi**“ (Zaharije 9,9), ili „**Satrcé sva carstva**“ (Danilo 2,44). Zbog toga oni nisu očekivali dete u jaslama, već cara! Trebalo je da se pojavi moćno i da izjuri Rimljane iz Izrailja, da podigne svoju rezidenciju i da imenuje prvosveštenike i književnike kao ministre.

Ali, Isus nije došao na takav način, i zato su ga Jevreji odbili. Prevideli su ona mesta u Pismu, koja iskazuju, da prvo mora doći kao dete: „**Jer nam se rodi dete, sin nam se dade, kome je vlast na ramenu, i ime će mu biti: divni, savetnik, Bog silni, otac večni, knez mirni**“ (Isaija 9,6). Od njega Jednog zavisi, da li ćemo večnost provesti na nebu ili u paklu. Tog Mesiju označavaju 3 stvari:

- **Božić** (simbolizuje dolazak Isusa u svet)
- **Krst** (simbolizuje naše spasenje, koje je Isus ostvario za nas na krstu)
- **Kruna** (simbolizuje Isusovu krunu pri njegovom povratku kao car)

Nema krsta bez Božića! Nema krune bez krsta! Bez Božića i krsta za nas nema neba! Zato je morao prvo da bude Božić!

Zašto krst izaziva ljutnju?

Kritičari hrišćanske vere uvek postavljaju pitanje: čemu ta brutalna smrt na krstu? U vašoj veri sve se vrti oko jednog instrumenta za pogubljenje. Zar Bog nije mogao nekim blažim putem da rasčisti sa nama ljudima? Zašto je put pomirenja popločan smrću, bolom, suzama i tugom? Zar nije moglo da bude malo prijatnije, sa više stila i estetike? Zar Bog nije jednostavno mogao da zatvori jedno oko pred našim ljudskim manama?

Sva pitanja „zašto“ nemaju smisla, jer potcenjuju greh a to je, čini mi se, bolest našeg vremena. Samo na krstu možemo videti, što ne možemo naći ni u jednoj knjizi bilo kojeg filozofa ili mislioca:

- Krst nam pokazuje, kakvu duboku provaliju je otvorio greh između Boga i čoveka. Propast je tako neizmerna, da je pakao posledica toga (Matej 25,46).
- Krst nam daje realnu zamisao koliko Bog daleko ide u svojoj ljubavi prema nama – toliko daleko da je sa svojim sinom Isusom bukvalno, sam sebi, svoje najmilije iz srca iščupao.
- Krst Isusov je najdublje poniženje Božije. Stvoritelj univerzuma i celokupnog života dopušta, nebraneći se, da ga pogube kao zlikovca. Kakva visoka cena za greh! Ali tim putem Isus može svakog grešnika da pozove sebi: „**.... onoga koji dolazi k meni, neću isterati napolje**“ (Jovan 6,37). Ali i ovo važi: Ko ne dođe, izgubljen je – i to večno!
- Krst obeležava i kraj svih ljudskih puteva spasenja. Zato je Isus mogao tako isključivo da objavi: „**Niko ne dolazi Ocu osim kroz mene!**“ (Jovan 14,6). Pred krstom su sve religije samo svetlucajuće fatamorgane u pustinji jednog izgubljenog čovečanstva.

Božićna poruka je zajedno sa porukom krsta, jedinstvena poruka spasenja: „**Jer Sin čovečji dođe da spase izgubljeno**“ (Matej 18,11).

On će doći ponovo

Isus će doći po drugi put na ovaj svet. Ali onda ne više kao dete u jaslama, već kao car, sudija i vladar sveta. U Mateju 24,30 on je jasno prorekao taj događaj: „**I tada će se pokazati znak Sina Čovečjega na nebu; i tada će proplakati sva plemena na zemlji; i ugledaće Sina Čovečjega gde dolazi na oblacima nebeskim sa silom i slavom velikom.**“

Kakva radost! Pojavljuje se Stvoritelj sveta! Dolazi Spasitelj sveta! Ali zašto u Otkrivenju 1,7 piše: „**I zaplaće zbog njega sva plemena zemaljska.**“? Zašto viču „**gorama i stenama: padnite na nas i sakrijte nas od lica Onoga što sedi na prestolu i od gnjeva Jagnjetova!**“ (Otkrivenje 6,16)? Puno ih je čulo za vreme svog života o potrebi da se odluče za tog Isusa, ali rekli su „ne“! Sada su izgubljeni i ništa više ne mogu da isprave. Sada je zauvek kasno. Zato viču i plaču.

Većina ljudi ide putevima, na kojima se ne nalazi Isus. Čovek je vešt u pronalaženju takvih puteva. Tako je naprimer poznata američka glumica Širli Meklejn (Shirley MacLaine), koja živi sa svojim psom na jednom ranču izjavila: „Sa mojim psom Terijem imam čak i vlastitog boga na svojoj strani – jer on je reinkarnacija egipatskog boga Anubisa, koji ima oblik psa. Možda to zvuči čudno, ali Teri i ja smo već najmanje jedan život proveli zajedno u starom Egiptu. On bog-životinja, a ja princeza. Sada nas je život ponovo spojio.“

Isus se vraća vidljivo: „Evo, On ide sa oblacima, i ugledaće ga svako oko, i oni koji ga probodoše, i zaplaće zbog njega sva plemena zemaljska“ piše Jovan u Otkrivenju 1,7. Kada je 20. jula 1969 Nil Armstrong (Neil A. Armstrong), kao prvi čovek, stao svojom nogom na mesec, 500 miliona ljudi je preko televizije pratilo taj događaj. Lejdi Dijana (Lady Diana) iz Engleske je poginula u saobraćajnoj nesreći. Kada se 6. septembra 1997 u Londonu održavala, do tada, najveća sahrana svih vremena, ceremoniju je putem televizijskog prenosa pratilo 2,5 milijardi ljudi – četrdeset posto svetskog stanovništva! Njen pogreb je zato ušao u istoriju kao prva „globalna sahrana“.